

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 567/2025
11.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца Хемус доо Димитровград, чији је пуномоћник Филип Алексић, адвокат из ..., против туженог Soulfood предузеће за трговину и услуге доо Београд, чији је пуномоћник Никола Станић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2030/25 од 03.07.2025. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2030/25 од 03.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2030/25 од 03.07.2025. године, у ставу I изреке, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду П 3618/2024 од 26.03.2025. године и пресуђено на тај начин што остаје на снази решење о извршењу Привредног суда у Београду 3 Иив 1357/2024 од 08.03.2024. године у делу којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 6.408.274,40 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2023. године до исплате, као и трошкове извршења у износу од 84.557,00 динара и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 461.932,83 динара. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 327.366,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца у својству продавца и туженог у својству купца, дана 15.05.2023. године закључен је Општи уговор о продаји под бројем .../... . Уговор је имао за предмет продају робе из производног асортимана тужиоца и дистрибуцију исте на територији Републике Србије, у регијама на којима тужени послује, и то у количини коју тужени наручи, по цени у моменту постизања сагласности о времену и начину продаје продаје/испоруке. Уговором су детаљно уређени услови поврата непродате робе, робе са кратким или истеклим роком трајања, као и могућност организовања продајних акција, уз обавезу тужиоца да у одређеним случајевима преузме робу и изда одговарајућа финансијска одобрења. Такође је уговорено да тужилац туженом исплати накнаду за позиционирање производа у износу од 40.000 евра у динарској противвредности, која се фактурише у четири једнаке рате.

У погледу плаћања робе која је предмет уговора договорено је да (члан 7.1) се плаћање за робу врши на основу продатих количина по завршетку сваког месеца за све продате количине у том месецу, у периоду до 20.08.2023. године, где ће се накнадно извршити оптимизација лагера, извршити поврат вишка залиха и поврат робе која се не продаје и прећи на валуту плаћања 60 дана за сву робу која се односи на канал дистрибуције; да се (члан 7.1.1) роба која се односи на малопродајну мрежу плаћа у валути од 60 дана; да се (члан 7.1.1 став 2. и 3) током реализације уговора, на предлог тужиоца или захтев туженог, може искључити роба чији је промет, по оцени туженог незадовољавајући, односно да се у асортиман може укључити и нова роба; у случају искључења робе из асортимана, тужилац је у обавези да такву робу повуче из централног магацина туженог и у потпуности надокнади вредност преузете робе по ценама по којима је робу испоручио туженом, да (чл. 7.1.1 став 4) тужилац и тужени пре искључења и повлачења робе из асортимана могу договорити снижење цена робе са незадовољавајућом продајом, да уколико се у року од 30 календарских дана не продају залихе ове робе, које се налазе у малопродајним објектима туженог, тужилац у року од седам календарских дана о свом трошку из централног магацина туженог преузима количину робе која се искључује из асортимана и у потпуности надокнађује вредност преузете робе, са роком плаћања те робе у року од 60 календарских дана почев од првог наредног дана од дана пријема фактуре туженог. Уколико тужилац не преузме укупну количину робе која се искључује из асортимана у року од 30 календарских дана од обавештења туженог, тужени има право да му се надокнади трошак у вредности непреузете робе и то издавањем документа за плаћање. Договорено је (у члану 7.2) да ће тужени сваког 5-ог у месецу послати збирни месечни обрачун за остварене количине у сопственим продајним местима и у дистрибутивној мрежи, да ће одржавати договорени асортиман у свим својим малопродајним објектима и то најмање 4 јединице сваког производа укупно 12 врста артикала у брендираној полици Only One, да у случају кашњења у плаћању, тужилац има право да захтева уплату или враћање све ненаплаћане робе. Уговор је закључен са роком важења до 15.05.2024. године. Према одредби члана 8. Уговора, у случају неиспуњења уговорених обавеза, уговорна страна има право да раскине уговор једностраним обавештењем у којем позива странку да отклони разлог кашњења у року од 14 дана.

По закључењу уговора, тужилац је туженом испоручио робу и издао фактуру бр. ...-... од 15.06.2023. године, са доспећем 14.08.2023. године, у укупном износу од 12.059.600,00 динара. Тужени је фактуру примио и одобрио, али део обавезе по истој није измирио, па је тужилац тужбом од 05.03.2024. године потраживао износ од 6.408.274,40 динара на име неисплаћене цене испоручене робе.

Тужени је истицао да је између странака договорено плаћање цене продате робе, да је он плаћао робу коју је од тужиоца преузео и продао, да је тужилац био дужан да непродату робу преузме и да је преузимање робе од тужиоца тражио.

На основу мејл преписке утврђено је да је тужени у више наврата (03.10.2023., 31.01.2024., 12.02.2024. и 29.02.2024. године) обавештавао тужиоца о слабој продаји робе, стању лагера и потреби организације поврата, али без прецизирања количине, врсте робе и конкретних разлога за поврат пре упућивања опомене пред утужење од стране тужиоца.

Из исказа законског заступника тужиоца утврђено је да је роба у целости испоручена туженом, да је фактура издата истог дана, да тужени није имао примедбе на количину и квалитет робе, као и да пре опомене за утужење није доставио конкретан захтев за поврат робе. Такође је утврђено да је накнада за позиционирање робе у износу од 40.000,00 евра измирена путем компензације. Из исказа законског заступника туженог произлази да су обавештења о стању робе достављана мејлом и усмено, али да тужиоцу нису редовно достављане месечне спецификације до 5. у месецу.

Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да су међусобна потраживања странака по основу испоручене робе и услуга позиционирања затворена у целости путем две компензације и књижног одобрења, те да на дан подношења тужбе, као ни на дан вештачења, не постоји доспело неизмирено потраживање тужиоца по утуженом рачуну, с обзиром да вредност продате робе није прешла износ већ извршених компензација.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је становишта да је предметни уговор по својој природи уговор о комисиону. Обавеза туженог је била да робу тужиоца продаје трећим лицима, да пружа маркетиншке услуге, да тужиоца писаним путем обавештава о стању на залихама и продатој роби и да му по извршеној продаји плати цену. С тим у вези да је тужени мејловима које је достављао тужиоцу почев од 03.10.2023. године обавестио тужиоца о количини лагера и продате робе, обавестио га да су резултати продаје робе ниски, а потом у мејлу од 31.01.2024. године позвао га на поврат робе. Тужени и поред тога што није достављао месечне извештаје о количинама продате робе, ипак поступао у складу са чланом 7.1 уговора и да тужилац неосновано тражи исплату цене робе која је остала на залихама туженог, имајући у виду да роба у тој вредности није продата трећим лицима, а што је услов за обавезивање туженог на плаћање. Из наведених разлога одбија тужбени захтев.

Другостепени суд не прихвата правну квалификацију предметног уговора као уговора о комисиону. Према становишту другостепеног суда између парничних странака закључен је уговор о дистрибуцији робе. У питању је неименовани уговор трговинског права којим се једна страна обавезује да другу уговорну страну снабдева одређеним производима, а дистрибутер/купац да те производе купује ради њихове продаје трећим лицима, у своје име и за свој рачун. Према карактеру престације уговор о дистрибуцији је мешовите природе, јер у себи садржи елементе више уговора, а по правилу и уговора о продаји. У конкретном случају сам наслов уговора – општи уговор о продаји и означавање уговорних страна са својством продавца и купца упућује на закључак да је уговор по својој природи и уговор о продаји, а не уговор о комисиону. Предмет уговора дефинисан је на начин да је тужени преузео обавезу да купује производе тужиоца по одређеној цени и да врши дистрибуцију производа на одређеној

територији и у региону у ком послује. Додатно и да врши маркетиншке активности за које остварује право на уговорену накнаду. Тужилац пак врши испоруку робе и како стоји у уговору испоставља фактуру за сваку испоруку са свим законским елементима. Притом, тужилац у случају недостатака у квалитету испоручене робе или пак истеку рока трајања, издаје књижно одобрење за робу која је враћена а није замењена. У случају искључења робе из асортимана тужилац се обавезао да такву робу повуче о свом трошку, а да туженом надокнади вредност преузете робе по ценама по којим је робу испоручио туженом. Уговором, није дато овлашћење туженом да уговоре о продаји са трећим закључује у име и за рачун тужиоца. Дефинисано је да тужени врши дистрибуцију робе и продају ка осталим купцима. Нема одредби да тужени продају робе тужиоца врши уз провизију, нити да плаћање врши при свакој конкретной, стварној продаји. Предајом производа на располагање, на туженог је пренето и право својине на роби, услед чега је тужени дужан да цену робе плати, независно од тога да ли је исту продао или не. Околност да је уговором плаћање уређено месечно и збирно нема никаквог утицаја на оцену да је у питању посао купопродаје, ако се има у виду да је садржина пословног односа оличена у закљученом уговору јасни показатељ да је испоруком робе на туженог пренето право својине на роби, а да је у случају изостанка продаје / истека рока / повлачења робе договорено да тужилац издаје књижно одобрење/ надокнаду вредности преузете робе, што не би био случај да је у питању комисион. Код комисиона ризик који прати робу остаје на комитенту као власнику робе, а у том случају при истеку рока трајања и поврату робе пословни однос не би обухватао обавезу издавања књижних одобрења, нити би тужилац био у обавези да туженом надокнађује вредност повучене робе по ценама по којим је иста испоручена. Вештачењем је утврђено да тужени непродату робу тужиоца која је била предмет закљученог уговора води као робу на залихама (што значи као сопствену имовину), што потврђује становиште да је по испоруци, роба прешла у својину туженог, а тиме да је тужени купац робе, а не комисионар тужиоца. Тужени је робу преузео, исту је према налазу вештака делимично продао, а у већем делу остала је непродата на његовим залихама. Непродату робу није вратио тужиоцу, нити је о количини те робе обавестио тужиоца на начин и под уговореним условима. Није је ни платио у целини, нити поседује књижна одобрења тужиоца којима се умањује задужење које му је претходно издато. Тужени је електронску фактуру тужиоца одобрио у СЕФ-у без примедби било у погледу самог издавања рачуна, било означеног рока доспећа. Робу је примио без примедби у погледу њеног квалитета, евидентирао ју је као робу на залихама, а по пријему робе издао је тужиоцу и задужења за позиционирање робе за период до августа 2023. године. По тим рачунима у дане 11.09.2023. и 26.09.2023. године спроведена је компензација потраживања туженог са потраживањем фактурисане вредности робе која му је предата, без оградe, имајући у виду да је у то време према налазу вештака вредност продате робе била далеко нижа од вредности која је стављена у пребој. На основу извршених компензација је коначно и умањено укупно потраживање тужиоца. Извор облигације туженог налази се у самом уговору који дефинише плаћање целокупне робе. Исто проистиче и из фактуре која је предмет спора а у којој је тужени задужен плаћањем на које по пријему рачуна није приговорио. Зато је у спорном односу тужилац као продавац остварио право на исплату цене јер је такву обавезу тужени између осталих уговором преузео.

Ревизијом туженог оспорава се изнето становиште другостепеног суда. По наводима ревидента другостепени суд погрешно је оценио правну природу уговора. Нелогично је да другостепени суд прихвати да се ради о продаји робе између тужиоца и туженог зато што је роба евидентирана у инвентару туженог (јесте, али то не значи

нужно да је роба стечена продајом) и за то што је фактура прихваћена у СЕФ-у и није оспорена (фактура је оспорена, зато постоји овај спор). Уколико би се радило о продаји као таквој, тужилац не би имао интерес да плати за позиционирање робе коју је већ продао. Одредбом члана 7.1 прописано је да се роба плаћа само даљом продајом. Истом одредбом прописано је да се роба која није продата до 20.08.2023. године враћа тужиоцу. Сврха уговора није продаја између тужиоца и туженог, већ преузимање робе коју ће тужени препродати и, када је прода, исплатити део цене тужиоцу. То се јасно види из чињенице да је тужилац преузео цео ризик продаје, уз обавезу да прими назад сву робу која није продата или јој је истекао рок трајања. Осим наведеног, није јасно како другостепени суд утврђује да је доспела било каква обавеза плаћања јер тужени није препродао робу, па стога није дужан да је плати, а све у складу са закљученим уговором.

Неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право приликом утврђивања правне природе уговорног односа између странака.

Супротно наводима ревизије, правилно је другостепени суд, полазећи од садржине уговора, правно релевантних обавеза странака и начина његове реализације, закључио да је предметни правни однос уговор о дистрибуцији робе са битним елементима уговора о продаји, а не уговор о комисиону. Правна природа уговора не одређује се искључиво по појединим уговорним клаузулама, већ по укупности права и обавеза које су стране преузеле, као и по стварном економском смислу и начину извршења уговора. Чињеница да је тужени непродату робу евидентирао као сопствену робу на залихама, у вези са уговореном испоруком уз фактурисање и одређени рок доспећа, представља јасан индикатор да је правом својине располагао тужени, што је неспојиво са комисионим односом у коме роба остаје у својини комитента. Супротно наводима ревизије, другостепени суд је правилно закључио да је обавеза плаћања настала и доспела, полазећи од целокупне садржине уговора, начина његове реализације и утврђеног чињеничног стања, а не искључиво од изолованог тумачења одредбе члана 7.1. уговора, на коју се позива ревидент. Наведена одредба не уређује основ настанка обавезе плаћања, већ начин и динамику њеног извршења у оквиру уговореног дистрибутивног односа. Уговорне одредбе се не могу тумачити издвојено, већ у међусобној повезаности и у складу са заједничком вољом уговорних страна (члан 99. став 2. Закона о облигационим односима).

Правилно је закључено да је тужени робу примио као купац, да је испорука извршена уз издавање фактуре са јасно одређеним роком доспећа, коју је тужени прихватио без примедби, те да је тиме конкретизована и доспела његова обавеза плаћања цене. Накнадно оспоравање исте у оквиру парнице не доводи у питање њену доказну снагу. Околност да је уговором предвиђен збирни месечни обрачун продатих количина не искључује постојање купопродајне обавезе, већ представља модалитет извршења уговорене обавезе у оквиру дистрибутивног односа.

Не стоје наводи ревидента да уговорена накнада за позиционирање робе искључује постојање купопродајног односа. Уговорне одредбе о маркетиншким и позиционим услугама представљају пратеће обавезе типичне за уговоре о дистрибуцији, које саме по себи не мењају основну правну природу односа, нити искључују постојање продаје робе између уговорних страна. Ни одредбе уговора које предвиђају могућност поврата непродате робе, робе са истеком рока трајања или оптимизацију залиха, не указују на комисиони однос. Такве клаузуле представљају унапред уговорене

модалитете расподеле пословног ризика у оквиру трговачког односа и не доводе до закључка да тужени робу продаје у име и за рачун тужиоца. Напротив, уговором није предвиђено да тужени закључује уговоре са трећим лицима у име тужиоца, нити је уговорена провизија као битан елемент комисиона, већ је тужени робу куповао и даље продавао у своје име и за свој рачун. Стога су неосновани и ревизијски наводи да је тужилац преузео цео ризик продаје на себе. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужени био дужан да плати цену испоручене робе, да робу није вратио у складу са уговором, нити је поседовао књижна одобрења која би умањила његову обавезу, па је правилан закључак другостепеног суда да тужилац основано потражује цену из облигационог односа.

На крају, неосновани су и ревизијски наводи који се односе на доспелост потраживања, јер је рок доспећа јасно одређен у фактури коју је тужени прихватио без примедби, па је обавеза плаћања доспела у складу са уговором.

То су разлози због којих је Врховни суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**